

Arrest

nr. 136 864 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 december 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name dat verzoeker door de autoriteiten in Dagestan wordt vervolgd omwille van zijn neef V., een rebel, die bij hem bleef logeren.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 157 van 19 juni 2007 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: verzoekers Belgische arbeidskaart C, zijn binnenlands paspoort, hun huwelijksakte, een fotokopie van verzoekers geboorteakte, de geboorteakte van verzoekster, een huiszoekingsverslag d.d. 6/02/2012 en een fotokopie van een huiszoekingsverslag d.d. 14/02/2006.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Waar verzoekers laten gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissingen binnen de door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad erop dat artikel 57/6/2, tweede en derde lid luidt als volgt: "De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na verzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68,

moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden." Dit betreffen evenwel termijnen van orde en de vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijnen worden overschreden.

5. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werden besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 november 2014, voeren verzoekende partijen aan dat de nieuwe stukken aan hun verzoek tot horen werden ingediend in hetzelfde kader als de asielmotieven van de eerste asielaanvraag in 2006 en hun verklaringen afgelegd naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag in 2013. Verzoekende partijen wijzen erop dat hun verklaringen als ongeloofwaardig werden afgedaan, doch dat zij tussen 2006 en nu niet konden terug keren. Zij leggen thans nieuwe documenten voor die moeten kunnen volstaan om hun

asielaanvraag in overweging te nemen. Verzoekende partijen argumenteren voorts dat hun tegenstrijdigheden kunnen verklaard worden door het tijdsverloop en het feit dat zij tot op heden met psychische problemen te kampen hebben naar aanleiding van de gebeurtenissen in Dagestan, wat ook een impact heeft op het geheugen. Tot slot wijzen verzoekende partijen er op dat hun problemen altijd onderschat werden.

Betreffende verzoekende partijen hun betoog dat hun tegenstrijdigheden kunnen verklaard worden door het tijdsverloop en het feit dat zij tot op heden met psychische problemen te kampen hebben naar aanleiding van de gebeurtenissen in Dagestan, wat ook een impact heeft op het geheugen, stelt de vooreerst Raad vast dat verzoekende partijen, ondanks hun verklaring op consultatie(s) te zijn geweest bij een arts en een psycholoog, geen enkel attest neerleggen waaruit zou (kunnen) blijken dat zij ingevolge psychische- en/of geheugenproblemen niet in staat zouden zijn om op coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad wijst er verder op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij omtrent belangrijke elementen in zijn relaas van bij de aanvang en doorheen de gehele asielprocedure(s) afdoende coherente, en gedetailleerde verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht, vermits kan worden verwacht dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, een grote impact hebben gehad op de asielzoeker die om die redenen beslist zijn of haar land te verlaten. Redelijkerwijze kan derhalve worden aangenomen dat, indien de feiten zich in werkelijkheid hebben voorgedaan, de asielzoeker een aannemelijk relaas moet kunnen geven over de belangrijke gebeurtenissen en de essentiële elementen. Verzoekende partijen hun argumentatie omtrent het tijdsverloop biedt hoe dan ook geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat eerste verzoekende partij zichzelf enkele malen tegensprak tijdens eenzelfde recent gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar huidige asielaanvraag, meer bepaald aangaande de afwezigheid van een medisch attest in haar dossier.

Betreffende de door verzoekende partijen als bijlage aan hun vraag tot horen bijgevoegde en door hen in de bijgevoegde inventaris als *“schriftelijke klacht dd. 09/06/2014 ingediend door G.H.”*, *“Vertaling naar het Nederlands van Stuk 1”*, *“Proces-verbaal van huiszoeking dd. 02/05/2014”*, *“Vertaling naar het Nederlands van Stuk 3”*, *“Oproepingsbrieven dd. 01/04/2014 en dd. 27/05/2014”*, *“Vertaling naar het Nederlands van Stuk 5”*, *“Beslissing dd. 02/05/2014 n.a.v. een huiszoeking”*, *“Vertaling naar het Nederlands van Stuk 8”* en *“Kopie Russisch paspoort + afschrift verblijfstitel op naam van mevrouw U.K.”* aangeduide documenten, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partijen buiten voormelde korte beschrijving/benoeming van die documenten nagenoeg geen toelichting geven omtrent die stukken en de reden van neerlegging ervan.

De Raad stelt daarnaast vast dat het allen (foto)kopieën betreft. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen objectieve bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arresten nr. 157 en nr. 158 van 19 juni 2007 waarin in het kader van hun eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partijen hun asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat hun problemen altijd onderschat werden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 november 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS